

РЕШЕНИЕ

№ 13

гр. Разград, 10.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РАЗГРАД, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Лазар Й. Мичев

Членове: Емил Д. Стоев
Пламен М. Драганов

при участието на секретаря Дияна Р. Г.а
в присъствието на прокурора В. Як. М.
като разглежда докладваното от Пламен М. Драганов Въззивно наказателно дело от общ характер № 20213300600238 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава двадесет и първа от НПК.

Образувано е по въззивни жалби на подсъдимия В. Д. Г. и на частните обвинители Юл. Ив. В. и К. К. Ст., в качеството им на родители и законни представители на малолетната К.К. С.а, чрез повереника адв. Е.Т., против Присъда № 16/19.03.2021 г. по НОХД № 360/2020 г. по описа на Районен съд – Разград.

С атакуваната присъда Районен съд - Разград признал подсъдимия В. Д. Г. за виновен в това, че на 13.06.2017 г. в гр. Русе извършил действия с цел да възбуди полово желание без съвкупление по отношение на лице, ненавършило 14 годишна възраст – прегръщал и опипвал К.К.С., ЕГН *****, по гърдите, гърба и задните части – престъпление по чл. 149, ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 54 и чл. 36 от НК му е наложил наказание лишаване от свобода в размер на три години, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил изтърпяването на наказанието за изпитателен срок от четири години.

С присъдата подсъдимият В.Г. е осъден да заплати по сметка на ОДМВР – Русе сумата от 1375.24 лева разноски от досъдебното производство, а по сметка на Районен съд – Разград сумата от 1062 лева разноски в съдебната фаза на производството.

Оплакванията в жалбата на подсъдимия В.Г. са, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна, постановена в нарушение на материалния закон, при груби нарушения

на процесуалните правила, изразяващи се в нарушаване на принципите на равенство и състезателност. Отделно от това се инвокират оплаквания за явна несправедливост на наложеното наказание.

Искането е въззивния съд да отмени присъдата и постанови нова, с която признае подс. В. Д. Г. за невиновен, алтернативно се моли съда да отмени присъдата и да върне делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд.

Пред настоящия съдебен състав са представени допълнителни съображения към въззивната жалба, озаглавени „Възражение – Искане“. В тях подсъдимият обстойно изразява недоволството си от отрицателния за него краен резултат от първоинстанционния процес, като излага субективните си съмнения за предубеденост на съдебния състав, постановил присъдата. Претендира се недоказаност на обвинението, като изтъква липсата на очевидци и видеозаписи на деянието. Оспорва се съдебно психиатричната и психологична експертиза на пострадалата свидетелка, както и значението, което ѝ е придал първоинстанционния съд в мотивите към присъдата си. Според подсъдимия в още в хода на досъдебното производство са били нарушени процесуалните му права, като не са били събрани своевременно сочените от него в самото начало доказателства, подкрепящи защитната му теза. С допълнителните съображения подсъдимият прави редица доказателствени искания, повечето от които е правил и пред първоинстанционния съд, но са му били отказани. Оспорва въззивната жалба на частните обвинители и желае съда да я отхвърли.

В жалбата на частните обвинители Юл. Ив. В. и К. К. Ст., чрез повереника адв. Е.Т., се инвокира оплакване за явна несправедливост на наложеното наказание. Като се изтъква предишното ефективно осъждане на подсъдимия на лишаване от свобода и лошите му характеристични данни, се прави искане за изменение на присъдата, свързано с отмяна приложението на чл. 66 от НК.

С жалбата на частните обвинители не са направени доказателствени искания.

Препис от жалбите са връчени на страните по делото, като освен от подсъдимия Г. не са подадени други възражения по чл. 322 НПК.

Подсъдимият В.Г., редовно призован, се явява в съдебно заседание лично. По собствена инициатива дава обяснения, които по съществото си не касаят предмета на доказване по делото, а начина на изготвяне на записките на свидетелите Ц.Т., Д.Т. и М.Д., както и наличието на обхват на мобилните оператори в район на с. Басарбово.

В хода на съдебните прения поддържа жалбата си, като изтъква, че присъдата на първоинстанционния съд не съответства на събраните по делото доказателства. Счита, че защитната му теза се подкрепя изцяло от показанията на тримата свидетели, негови роднини, както и частично от показанията на св. Д.С. и Д.Н. и съдържанието на звукозаписите на обажданията му към спешния телефон 112. Отново изразява оплакванията си, че на досъдебното производство са били нарушени процесуалните му права, като разследващите органи не са изискали своевременно записите от видеокамерите в района на с. Басарбово и не са изискали своевременно трафични данни на телефоните на подсъдимия и неговата

майка за периода на инкриминираното деяние. Изразява съмненията си, че на досъдебното производство са укрити доказателства, а като такива визира изискани от разследващия полицаи трафични данни за телефона му и този на неговата майка. Изтъква заключението на изготвената му на досъдебното производство комплексна съдебно психиатрична и психологическа експертиза като доказателство, характеризираща го като личност, която не е възможно да извърши деяние, подобно на това, предмет на настоящото наказателно производство. Счита, че неправилно първоинстанционния съд е приел, че подсъдимият е с лоши характеристични данни, което се опровергавало не само от показанията на неговите роднини, но и от приложените от него характеристики от Община – Русе и Районната колегия на Лекарския съюз. Последните говорили красноречиво за безупречната му работа като лекар, а по делото липсвали каквито и да било доказателства подсъдимият да е извършвал физически посегателства срещу други хора. Излага своя прочит на показанията на пострадалата свидетелка, като намира противоречия в тях, които ги правели недостоверни. В тази връзка изразява съмненията си, че семейството на пострадалите са наркозависими и като такива на показанията им не може да се дава вяра. Счита за доказателствен дефицит на обвинението отказът да бъде извършено разпознаване от пострадалата на подсъдимия като извършител на деянието. Изразява категоричното си несъгласие със заключението на комплексната съдебно психиатрична и психологическа експертиза на пострадалата К. С.а, най – вече в частта му касаеща въпроса склонна ли е свидетелката да лъже, фантазира, преувеличава събития от действителността, като счита, че такъв въпрос е недопустим по Наредба № 2/26.10.2011 г. Изразява становище, че атакуваната присъда е постановена при съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в нарушаване на принципите на равенство и състезателност, както и липса на мотиви.

От въззивната инстанция се иска отмяна на присъдата и постановяване на нова оправдателна такава, алтернативно връщане на делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд.

Представителят на Окръжна прокуратура - Разград счита присъдата на първоинстанционния съд за правилна и законосъобразна, постановена при изяснена фактическа обстановка. Изтъква спецификата на този род престъпления, при които очевидци на деянието предимно са само извършителя и пострадалия, като счита, че правилно първия съд е дал вяра на показанията на пострадалата свидетелка, косвено подкрепени от показанията на нейните родители и заключението на изготвената съдебно психиатрична и психологична експертиза. Според прокурорът, след задълбочен анализ на всички доказателства по делото, съдът е достигнал до обоснован и законосъобразен извод относно факта на извършеното престъпление и неговия автор, а наложеното наказание се явява адекватно за целите на наказанието, предвидени в чл. 36 от НК, поради което пледира за потвърждаване на присъдата.

Частните обвинители Юл. Ив. В. и К. К. Ст. се представляват от повереника адв. Е.Т.. Последният счита жалбата на подсъдимия за неоснователна и моли съда да я остави без

уважение. Солидарира се с доказателствения анализ на първоинстанционния съд, като изтъква, че от материалите по делото е безспорно, че показанията на свидетелите, роднини на подсъдимия, са режисирани от него. Според повереника събраните на въззивното следствие доказателства по никакъв начин не променят фактологията по делото, като не са налице основание за постановяване на оправдателна присъда. Противопоставя са на алтернативното искане на подсъдимия за връщане на делото за ново разглеждане. Поддържа подадената въззивна жалба с оплакване за явна несправедливост на наказанието, като счита присъдата на първоинстанционния съд за незаконосъобразна в тази ѝ част и моли съда да измени присъдата, като отмени приложението на чл. 66 НК. С извода, че предходното осъждане на подсъдимия не е изпълнило целите на наказанието, обосновава искането си за ефективното изтърпяване на определеното от първоинстанционния съд наказание.

Окръжен съд – Разград, след като обсъди доводите в жалбите, както и тези, изложени от страните в съдебно заседание, и след като в съответствие с чл. 313 и чл. 314 НПК провери изцяло правилността на атакуваната присъда, прие за установено следното:

Жалбите са процесуално допустими като подадени в срок от процесуално легитимирани лица и насочени срещу подлежащ на обжалване по реда на глава XXI от НПК съдебен акт.

По същество жалбите са неоснователни с изключение оплакването в жалбата на подсъдимия Г. за явна несправедливост на наложеното наказание.

Приоритетно следва да бъдат разгледани оплакванията в жалбата на подсъдимия В.Г., поддържани и в съдебно заседание, за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване на правата на подсъдимия, и изразяващи се в нарушаване от първоинстанционния съд на принципите на равнопоставеност и състезателност.

Внимателния прочит на материалите по развитото се първоинстанционно съдебно производство не дава основание тези оплаквания да бъдат споделени. Подсъдимият активно е участвал във всички съдебни заседания по делото, в разпоредително заседание е изложил становището си по въпросите по чл. 248, ал. 1 от НПК, в хода на съдебното следствие е дал пространни обяснения, участвал е активно в разпитите на свидетелите и вещите лица, правил е редица доказателствени искания, голяма част от които са уважени от съда, и многократно се е възползвал и от правото си да прави отвод на съдебния състав по делото.

Съдът изрично и подробно е мотивирал становищата си както по доказателствените искания на подсъдимия, които е уважил, така и по тези, които е отхвърлил като неотносими към предмета на доказване. Доводите за нарушено право на защита на подсъдимия, изразяващо се в отказ да се уважат всичките му доказателствени искания, също са несъстоятелни. Съдът не е длъжен да уважава всички доказателствени искания на страните, а само тези, които ще допринесат за изясняване на фактическата обстановка и правнорелевантните факти.

Първоинстанционния съд мотивирано е отхвърлял исканията за отвод, като е

приемал, че не са налице конкретни и проверими данни, които да правят членовете на съдебния състав предубедени и заинтересовани от изхода на делото. Без наличието на конкретни обстоятелства, чрез които да се прояви заинтересоваността или предубедеността на съдебния състав, не може да се презумира неправилно осъществяване на процесуалната му функция. В разглеждания случай по отношение на съдебния състав на Районен съд - Разград такива факти реално не съществуват. По делото, предмет на въззивна проверка, липсват индиции, които да пораждат опасение, че членовете на съдебния състав са били обвързани по някакъв начин от предшестващо формирано убеждение във виновността на подсъдимия В.Г. – в съдебните протоколи не е отразено предварително становище по въпроси, касаещи наказателната отговорност на подсъдимия, не е издадено недопустимо отнапред вътрешното убеждение на съдебния състав относно въпросите по съществуто на делото, в съдебните определения и присъдата не са използвани неприемливи изрази, издаващи тенденциозна нагласа за осъждането на подсъдимия. Щом липсват реални основания от обективен или субективен характер за съмнение в безпристрастността на съда, не може голословно да се предполага пряка или косвена заинтересованост на съдебния състав или негов отделен член от изхода на делото или неговата предубеденост само поради факта, че защитната позиция на подсъдимия е отречена като недостоверна. „Недоволството на подсъдимия е мотивирано единствено от обстоятелството, че крайният резултат от процеса е отрицателен за него, но това не представлява израз на заинтересованост или предубеденост по смисъла на чл. 29, ал. 2 от НПК“ (Решение № 175 от 18.01.2019 г. на ВКС по н. д. № 684/2018 г., II н. о., НК).

Неоснователно е и оплакването за липса на мотиви към постановената присъда. Минималния стандарт за изписване на надлежен съдебен акт, който да е предмет на контрол по същество, в процесния случай е изпълнен. Принципно положение е, че мотивираността на съдебния акт следва да обективира вътрешното убеждение на съда. Мотивите на присъда следва да съдържат фактически обстоятелства, такива, каквито са били приети за установени, анализ и преценка за допустимостта и относимостта на доказателствените материали, правните съображения за взетото решение и отговор на направените от страните възражения. В мотивите към проверяваната присъда са изложени фактическите обстоятелства, които съдът е приел за установени въз основа на подробен анализ на събраните в хода на съдебното следствие. Съдът е посочил на кои доказателствени източници дава вяра и кои приема за недостоверни, за последните е мотивирал и защо не ги кредитира, като е дал отговор и на повечето от възраженията на подсъдимия. Правните изводи са в съответствие с установените фактически положения и са изложени съображения за вида и размера на наложеното наказание.

Предвид изложеното дотук настоящия въззивен състав счита, че в хода на първоинстанционното производство не са допуснати отстраними съществени нарушения на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 3 от НПК, които да основават искането на подсъдимия за отмяна на присъдата и връщане на делото на първата инстанция.

От фактическа страна:

За да постанови присъдата си контролираната съдебна инстанция е провела подробно съдебно следствие и е положила усилия за изясняване на правно значимите фактически обстоятелства, относими към предмета на доказване. При пълната служебна проверка на присъдата въззивният съд намира, че фактическата обстановка е изяснена правилно от районния съд и събраните на въззивното съдебно следствие доказателства не водят до нейната промяна. По отношение на оценъчната дейност на първоинстанционния съд не се констатираат логически грешки, волята му е обективизирана ясно, което позволява проверка на изведените фактически констатации, а те са следните:

Подсъдимият Васил Димитров Георгиев е роден на 10.08.1971 г. в гр. Свищов, български гражданин, с висше образование, не работи, неженен, неосъждан (реабилитиран) и живее в гр. Русе, ул. „Алеи Възраждане“ 142, бл. „Вит“, вх. 1, ет. 9.

Пострадалата свидетелка К. С.а е родена на 26.04.2007 г. и живеела с родителите си, св. Ю.В. и К.С., в гр. Русе, на същия адрес като подсъдимия, но на етаж 15, като на 10 етаж живеела бабата на свидетелката Друма Недулова. Свидетелката познавала подсъдимия като конфликтен човек, като това впечатление изградила, тъй като била очевидец на инциденти между него и други съседни от блока.

През м. юни 2017 г. св. К. С.а завършила трети клас в СУЕЕ „Св. Св. Ю.В.ил Философ“ гр. Русе в паралелка с усилено изучаване на френски език. Тъй като била вече във ваканция, с майка си св. Ю.В. се уговаряли в обедната ѝ почивка да се виждат в „Младежки парк“ в гр. Русе, в района на „Вазата“. Мястото било сравнително близо до дома на семейството, не се пресичали улици с натоварен автомобилен трафик, и според родителите било безопасно детето да ходи само от къщи до мястото за срещи и след това да се прибира пак самостоятелно.

На 13.06.2017 г. между 13:00 ч. и 13:30 ч. за втори път малолетната свидетелка отишла сама на среща с майка си в района на „Вазата“ в „Младежки парк“ в гр. Русе. След като приключила срещата им, около 14:45 часа св. Ю.В. тръгнала към работното си място, а дъщеря ѝ, св. К.С.а, в обратна посока по алея в парка към дома си. Уговорката им била като се прибере в блока, детето да отиде първо в дома на баба си за да се нахрани, и да се обади на майка си, че се е прибрала.

Минавайки по алеята, водеща до тенискортовете в парка, св. К. С.а се огледала и забелязала подс. Васил Георгиев да излиза от съседна пресечка и да тръгва след нея. Приближавайки към входа на блока, свидетелката се притеснила, че подс. Г. я следва, а наоколо няма хора, и забързала крачка. Влязла във входа на блока, изчакала да дойде асансьора и се качила в него. Междувременно подс. Г. също влязъл във входа и ѝ извикал да задържи асансьора, за да се качи и той. Свидетелката изчакала, а когато подсъдимият се качил в асансьора, натиснала бутона за 10-я етаж, където бил дома на баба ѝ, като същевременно се отдръпнало в противоположния на подсъдимия ъгъл на асансьора. Свидетелката се учудила, че подсъдимият не натиснал друг бутон въпреки, че не живеел на 10-я етаж. Когато асансьора потеглил, подсъдимият попитал детето дали се е стреснало че я следва по алеята в парка, при което получил отрицателен отговор. В следващия момент

подсъдимият се приближил към свидетелката и я прегърнал, като сложил ръцете си върху раменете ѝ, а после спуснал ръцете си към задните ѝ части – дупето, и я опипал. В този момент детето усетило, че подс. Г. излъчва миризма на „некъпано“. Стъписана от действията на подсъдимия, свидетелката не реагирала веднага, но малко след това го отблъснала и се преместила в другия край на асансьора. Същевременно заплашила подсъдимия, че ще се обади в полицията, тъй като имала телефона на функция бързо набиране. Подсъдимият отново я приближил и този път поставил ръцете си на гърдите на детето и отново я опипал. Междувременно асансьорът спрял на 10- я етаж, при което свидетелката бързо излязла от него, без подсъдимият да направи опит да я спре. При влизането в дома на баба си свидетелката чула, че асансьора спрял един етаж по надолу. Стресната от случилото се, малолетната свидетелка взела обяда си от баба си и се качила в семейното жилище на 15-я етаж, при което не позвънила според уговорката на майка си, че се прибрала. Поради това малко по – късно св. Ю.В.позвънила на дъщеря си, като при разговора свидетелката усетила притеснение в детето, което обаче не споделило веднага за случилото се.

Вечерта, след колебания и с уговорки да не казва на никого, най – вече на баща ѝ, малолетната свидетелка все пак разказала на майка си какво е преживяла в асансьора с подс. В.Г.. Първоначално св. В. не знаела как да постъпи, а било късно и мъжът ѝ, св. К.К., вече бил задрямал, поради което не му споделила за случая още същата вечер. На следващия ден му разказала за случая и след като обсъдили как всичко това ще се отрази на детето им, родителите решили да сезират компетентните органи.

На 15.06.2017 г. по реда на чл. 212, ал. 2 от НПК със съставяне на протокол за първото действие по разследването – разпит на св. Ю.В., било образувано досъдебното производство по случая.

От заключенията на вещите лица по назначената комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза на пострадалата К. С.а, изслушана и приета в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, се установява, че физическата възраст на 10 годишното дете отговаря на интелектуалната, същата е способна да разбира свойството и значението на извършеното спрямо нея и да дава достоверни показания за случилото се, ако желае, и че детето има склонност да се поддава на заплахи и внушения, което се обяснява с ниската и календарна възраст. Вещите лица са дали заключение, че пострадалата свидетелка е възприела извършеното спрямо нея като стресогенно, травмиращо събитие, и същата изпитва срам и притеснение, тъй като са отчели повишени нива на тревожност, безпокойство и страхова зареденост във връзка със случилото се. Експертите не са установили неблагоприятни изменения в личността на детето вследствие случилото се с него.

Съгласно заключението на приетата допълнителната комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза при К. С.а не се наблюдава склонност с оглед биологичната възраст, психологичния, интелектуалния и социален статус, да лъже, фантазира, да преувеличава събития от действителността или да измисля такива, които не

отговарят на реално случилото се.

На съдебното следствие пред първоинстанционния съд е прието и заключение на назначената в хода на досъдебното производство комплексна съдебно психиатрична и психологична експертиза на подс. Васил Г.. Според заключението на вещите лица подсъдимият Г. не страда от психично заболяване, няма данни да страда от зависимост към упойващи вещества или от хроничен алкохолизъм. Към датата на инкриминираното деяние, както и към момента на освидетелстването подсъдимият е могъл да разбира свойството и значението на своите действия и да ръководи постъпките си. Няма данни същият да страда от физически или психически недостатъци, които да му пречат да се защитава сам, и може правилно да възприема фактите, които имат значение за делото и да дава достоверни обяснения за тях, ако желае.

Вещите лица са констатирани, че подсъдимият е с високо ниво на интелект и притежава черти и особености на висшата нервна дейност, характерни за хора със силен бързоподвижен, уравновесен тип, т. е. отчасти в сангвиничен и холеричен темпераментов тип. Направените изследвания са дали основание на вещите лица да причислят подсъдимия Г. в категорията на така наречените акцентуирани личности (личности с известна дисхармоничност в характера, но в рамките на здравата разновидност). В заключението си вещите лица са дефинирали какво представлява Акцентуация - съществуващите индивидуални черти, но с тенденция за преход в патологично състояние, и Личностна акцентуация - проявени по - ярки личностни черти, като са разяснили основната особеност при тези личности – съобразната предразположеност за възникване на психично отклонение до личностно разстройство. Независимо от това при подсъдимият липсват данни за качествено разстройство на психичните функции, което да го лиши от базисните му психични годности.

По доказателствата:

Първоинстанционният съд по предвидения процесуален ред е извършил обоснован анализ на събрани и проверени в хода на съдебното производство доказателства, приобщени по надлежния ред и подробно описани в мотивите на обжалваната присъда.

С цел проверка на защитната теза на подсъдимия на съдебното следствие пред въззивния съд са приети като доказателства писма от действащите на територията на страната мобилни оператори, касаещи наличието на покритие в района на с. Басарбово, приети са писма отговори от ОДМВР – Русе и Община Русе за съществуването на видеокамери за наблюдение в инкриминирания период в района на инцидента - Парка на младежна в гр. Русе.

От Дирекция „Национална система 112“, отдел „Районен център 112 – Русе“ са изискани и приобщени като доказателство по делото електронен картон и запис от „Електронен регистър на спешните повиквания“ на проведен разговор с оператора на 13.06.2017 г. в 10.29 часа от телефонен номер 0878328111, информация за местоположението на клетката на мобилния оператор, от която е осъществено повикването към спешния телефон, електронен картон и запис от „Електронен регистър на спешните

повиквания“ на проведен разговор с оператора на 19.05.2017 г. в 09.32 часа от телефонен номер 0878328111, информация за местоположението на клетката на мобилния оператор, от която е осъществено повикването към спешния телефон. Като веществени доказателства по делото са приети два С D диска, съдържащи запис на цитираните разговори, които са възпроизведени в съдебно заседание в присъствието на страните.

Във връзка с твърденията на подсъдимия Г., че на досъдебното производство са били укрити доказателства, подкрепящи защитната му версия - били са изискани трафични данни на мобилния му телефон за инкриминирания период, които впоследствие са били „прочистени“ от делото, от Специализираната прокуратура по преписка № 725/2021 г. са изискани заверени копия от писмени обяснения и сведения на разследващия полицай Анатоли Ангелов и наблюдаващите прокурори по досъдебното производство С.В.и В.П..

Отделно от това по искане на подсъдимия като писмени доказателства по делото са приети множество жалби на подсъдимия до различни институции, отговори по тях и постановления на прокуратурата по жалбите на подсъдимия по различни поводи.

Събраните на съдебното следствие пред въззивния съд доказателства не променят изложената по - горе фактическа обстановка, която е идентична с възприетата от първия съд. Първоинстанционния съд е приел за доказана същата, като обосновано е кредитирал изцяло показанията на пострадалата св. К. С.а и на нейните родители, св. Ю.В. и К.С., проверени чрез заключенията на комплексната съдебно психиатрична и психологична експертиза и допълнителна такава на пострадалата свидетелка. Малолетната свидетелка подробно е изложила пред първия съд (в условията на синя стая) как са се развили събитията на инкриминираната дата, начина и конкретните действия на подсъдимия, чрез които същият е извършил блудствени действия спрямо нея. В тази им част показанията на свидетелката са последователни, подробни и логични, убедителни и устойчиви.

Съдът е дал убедителен отговор на възраженията на подсъдимия за наличие на противоречия в показанията на пострадалата свидетелка, който настоящия съдебен състав изцяло споделя. Безспорно е, че към момента на деянието пострадалата е била на навършени едва десет години, без какъвто и житейски опит и с липса на реални представи за сексуални отношения. Предвид на това е разбираемо и логично да изпита чувства на срам, притеснение и вина, последното от неправилната ѝ представа, че тя по някакъв начин е предизвикала действията на подсъдимия. Именно това обяснява и първоначалния ѝ разказ пред майка си, св. Ю.В., относно слизането ѝ на втория етаж, без „мъжът да ѝ е направил нещо“. С право първия съд е отчел, че както в рамките на наказателното производство, така и извън него, пред своите родители, пострадалата свидетелка последователно е поддържала, че именно подс. Васил Георгиев е осъществил посегателство над нея, като е описвала по идентичен начин пред тях и в хода на съдебното следствие всички негови действия. При това съдът е взел предвид и заключенията на комплексната съдебно психиатрична и психологична експертиза и допълнителната такава, съгласно които макар и малолетна към момента на деянието, пострадалата е могла да възприема правилно заобикалящата я действителност и да възпроизвежда вярно своите възприятия за правно значимите обстоятелства, като не са

налице данни за внушаване или фантазиране при пресъздаването на фактите.

Неоснователно е възражението на подсъдимия, че за да бъде доказано обвинение от такъв характер, е необходимо да има очевидци или видеозаписи на деянието. Няма спор, че по дела за сексуални посегателства основен и често единствен пряк източник на информация са възприятията на жертвата. Споделената от детето информация за инкриминираните действия на подсъдимия е идентична с тази, възпроизведена от неговата майка и баща. Съдебната практика е константна, че осъдителна присъда може да бъде обоснована само на показания на пострадалото лице, стига те да се подкрепят от останалия доказателствен материал. В конкретния случай, показанията на св. К. С.а, като пострадала от деянието, са основен носител на значима доказателствена информация поради характера на засегнатите обществени отношения, а именно - накърняване на половата ѝ неприкосновеност.

На следващо място показанията на свидетелите Ю.В. и К.С., които обосновано са кредитирани от първия съд, не произтичат от очевидци на събитието, но установяват косвени и контролни доказателства, които също допринасят за правилното изясняване на делото. Показанията им са вътрешно непротиворечиви, детайлни и логични, на свой ред също намиращи доказателствена опора както помежду си, така и в останалите доказателства. От заявеното от св. В. се установяват както момента и начина, по който същата е разбрала за случилото се с дъщеря ѝ, така и действията, които същата е предприела. Логично и житейски правдоподобно звучат колебанията ѝ и забавянето да каже за случилото се бащата още същата вечер, тъй като вече е била обещала на детето да не му казва и предвид късния вечерен час. Също така правдоподобни и разбираеми са и обясненията на бащата, св. К.С., че изобщо не е разговарял с детето за инкриминирания случай, защото то не желало, тъй като изпитвало срам и притеснение. Не буди съмнение и начина, по който двамата родители описват как им е било необходимо време да разговарят и обмислят как ще се отрази на дъщеря им ако сигнализират полицията за случая, както и основния мотив за това – да не пострадат и други деца.

И тримата свидетели по идентичен начин описват повода, по който детето познава подсъдимия по физиономия, а именно развилия се предходната година инцидент, при който в присъствието на К. подсъдимият се скарал на св. В. за пуснатото свободно куче. Предвид на това е неоснователно възражението на подсъдимия, че на досъдебното производство не е било извършено разпознаване на подсъдимия от пострадалата. За настоящия съд няма съмнение, че пострадалата е познавала подсъдимия преди инкриминирания случай и знае на кой етаж живее, най – малкото заради цитирания инцидент, при който агресията на подсъдимия е оставила трайна дия в паметта на детето. От показанията на св. Пламен Игнатов и Тодор Станев, съседи на подсъдимия и частните обвинители, както и от приложените по делото сигнали, жалби, решение и покана от Общото събрание на етажната собственост, подписки на живущи в блока и съседния блок, се установява, че подсъдимият Г. е добре известен и коментиран от живеещите в блока с жалбите и сигналите, които подава срещу тях и с конфликтите, които предизвиква по различни поводи. Затова самия начин, по

който пострадалата свидетелка, с присъщата за дете откровеност, описва подсъдимия с прякора „Васил лудия“ или „лудия от нашия блок“, макар да е нелицеприятен, сам по себе си е индиция, че свидетелката безпогрешно го е разпознала като лицето, с което е била в асансьора.

Първоинстанционният съд аргументирано е отговорил на възражението на подсъдимия, че не е възможно пострадалата свидетелка да го е разпознала от 130 метра. На практика подсъдимия недопустимо интерпретира показанията на свидетелката, която казва, че е забелязала подсъдимия след нея още докато е вървяла по алеята в парка. Дори и да не е познала от разстояние кой е мъжът, вървящ след нея, малко по – късно двамата са били един срещу друг в асансьора, поради което показанията и в тази насока не будят съмнение.

Безспорно е, че св. Ю.В. и К.С. действително са родители на пострадалата, и в този смисъл заинтересовани от изхода на делото, но в показанията им не се открива каквато и да е преднамереност или преиначаване, а единствено желание за разкриване на обективната истина. Заявеното от тях е логически последателно и житейски правдиво, като напълно кореспондира с показанията на самата пострадала. Вярно е, че заявеното от тези свидетелите се явява произведен доказателствен източник, тъй като възпроизвеждат разказ на друго лице – разказа на пострадалата К., като настоящата съдебна инстанция намира, че не е налице пречка това доказателствено средство да послужи за проверка на първичния източник, какъвто представляват данните, съдържащи се в показанията на пострадалата.

В личната си жалба подсъдимият прави опит да разколебае кредитирането на показанията на пострадалата свидетелка и нейните родители, свидетелите Ю.В. и К.С., тъй като последните имали причини да го набедят защото бил писал жалби срещу тях. Видно от изготвения от Дирекция „Социално подпомагане“ – Русе социален доклад (л. 62 ДП п. 1), родителите на К. С.а показват отговорност към нуждите на дъщеря си и са загрижени за нейното правилно развитие. „К. е обгрижванао дете и обградено с много обич и внимание“, като родителите се стремят да осигурят на детето спокойна семейна среда. При тези данни за родителския капацитет, грижите и вниманието, полагани за детето, не може да бъде споделена тезата на подсъдимия, че частните обвинители ще използват по такъв начин детето с единствената цел да набедят подсъдимия Г. в извършване на престъпление, още повече на такова, свързано със сексуално посегателство върху него.

Несъстоятелно е и възражението, че семейството на пострадалата са наркозависими и поради това не може да се дава вяра на показанията им. По делото няма каквито и да било данни за употреба на наркотици от свидетелите Юлиява В. и К.С., и внушенията на подсъдимия в тази насока са меко казано несериозни.

Кредитираните от районния съд експертни заключения (съдебно психологически и психиатрически експертизи на пострадалата и подсъдимия) настоящата инстанция намира на свой ред също намира за обективни, компетентни, пълни и ясни, относими към предмета на доказване в настоящото производство.

Въззивния съд не намира основания да не кредитира заключенията на комплексната

съдебно психиатрична и психологична експертиза и допълнителна такава на пострадалата К. С.а като обосновани, пълни и ясни и изготвени по компетентност.

На първо място вещите лица са специалисти в съответната област с дългогодишен опит и доказана квалификация, в чиято компетентност настоящия съд не се съмнява. От експертното заключение, представено и допълнено в съдебно заседание пред първоинстанционния съд, се прави извод за много добра теоретична подготовка на експертите, за висок професионализъм и изключителна добросъвестност при работата по заключението с малолетната К. С.а. В съдебно заседание вещите лица аргументирано са защитили заключенията на основната и допълнителната експертиза, като са дали обосновани отговори и на донякъде провокативните въпроси на подсъдимия. Не е било необходимо назначаването на повторна експертиза, тъй като не са били налице предпоставките на чл. 153 от НПК за това. Освен това от инкриминираната дата до провеждане на съдебното следствие пред първоинстанционния съд са изминали повече от три години, през който период десетгодишната тогава К. е пораснала, и безспорно значително се е променило както физическото, така и психическото ѝ състояние. Задачите на назначената на досъдебното производство комплексна психиатрична и психологическа експертиза са били да оцени състоянието ѝ, психичните и интелектуалните ѝ способности към него момент, поради което и назначаването на повторна експертиза със същите задачи след повече от три години не би дала същите резултати. Същото важи с пълна сила и относно направеното от подсъдимия и пред настоящия въззивен състав такова искане.

На следващо място възражението на подсъдимия, че вещите лица са предубедени и е било налице основание за отвод, тъй като са били състуденти с д-р Барболова, е неоснователно. Тук следва да се подчертае, че те са изготвили експертни заключения на малолетната пострадала, а не на подсъдимия. Освен това към момента на изготвяне както на основната, така и на допълнителната експертиза, подсъдимият не е бил привлечен в качеството на обвиняем по досъдебното производство, поради което и не може да се заключи, че те са предполагали кой е извършителят на инкриминираното деяние, и че това е именно подс. В.Г., с когото д-р Барболова била състудентка.

Несъстоятелно е възражението на подсъдимия, че задачата на допълнителното заключение на комплексната съдебно психиатрична и психологична експертиза противоречи на разпоредбите на Наредба № 2 от 26.10.2011 г. за условията и реда за извършване на съдебномедицинските, съдебнопсихиатричните и съдебнопсихологичните експертизи, включително и за заплащането на разходите на лечебните заведения, и че така поставения въпрос е недопустим и е с обективно невъзможен научен отговор. Следва изрично да се подчертае, че задачите на съдебнопсихиатричната и съдебнопсихологичната експертизи не са изброени изчерпателно в разпоредбите на чл. 21 и чл. 26 от цитираната Наредба. Както в чл. 21, т. 7, така и в чл. 26, т. 6 от Наредбата е предвидена възможността органа, назначил експертизата, да поставя и други задачи на експертите, стига те да са относими към предмета на доказване по делото. В процесния случай обект на експертизата е десет годишно дете и предвид особеностите на детската психика е било необходимо да се

изключи по несъмнен начин възможността разказаното от детето да е плод на детски фантазии или преувеличения. Отговора на този въпрос вещите лица са обосновали научно, като са заключили, че не са открили нито клинични, нито личностови черти в подкрепа на хипотезата малолетната свидетелка да е склонна да преувеличава, фантазира и изопачава факти, свързани с преживения инцидент. Освен това експертите са обвързали заключението си с отчетените от тях повишени нива на тревожност, безпокойство и страхова зареденост, даващи им основание да приемат, че инцидентът е възприет от малолетната пострадала като стресогенно събитие.

Вещите лица са присъствали и на разпита на пострадалата пред съда (в условията на синя стая), като наблюденията им върху вербалното и невербалното поведение на детето при разпита е дало основание да потвърдят заключението на експертизата. При изслушването си в съдебно заседание в.л. Силвия Крушкова заявява категорично, че е напълно изключено това събитие да е внушено от трето лице, тъй като инцидентът е преживян от детето като травма – „Страха и безпокойството по време на експертирането на К. бяха свързани категорично и безусловно с преживяното стресогенно събитие“.

В подкрепа на тезата си, че заключението на допълнителната СППЕ на К. С.а е незаконосъобразна, като въпроса дали пострадалата е склонна да фантазира и преувеличава е процесуално недопустим, подсъдимият сочи писмо – отговор от Заместник ва главния прокурор Даниела Машева изх. № 5703/22.10.2021 г. (л. 186 от делото), приет като писмено доказателство по делото по изрично искане на подсъдимия. На първо място следва изрично да се подчертае, че този документ отразява становището на цитирания прокурор, което няма как да ангажира със задължителна сила съда. Освен това, видно от текста на писмото, авторът му също счита „че не е еднозначно разбирането дали е процесуално недопустимо задаването на подобни въпроси или те са аспекти, свързани с изследването на въпроса за способността на свидетеля/обвиняемия с оглед неговото физическо и психическо състояние правилно да възприема фактите, които имат значение за делото, и да дава достоверни обяснения за тях“. Съдебната практика е категорична, че когато става въпрос за изследване на малолетни деца, пострадали от сексуално посегателство, изключването на възможността за внушаване или фантазиране при пресъздаването на фактите е от съществено значение за кредитиране на техните показания, като назначаването и изслушването на експертизи с подобни въпроси е прието без възражения и от състави на ВКС (Решение № 87 от 6.06.2016 г. на ВКС по н. д. № 288/2016 г., I н. о., Решение № 138 от 23.04.2015 г. на ВКС по н. д. № 122/2015 г., III н. о.).

Правилно първоинстанционният съд е приел, че обясненията на подсъдимия са израз за защитната му позиция, подкрепени единствено от показанията на св. Ц.Т., Д.Т. и М.Д., сестра, племенник и майка на подсъдимия В.Д..

Въззивния съд споделя мотивите на първоинстанционния съд, с които е приел за недоверни показанията на цитираните свидетели. Първия съд е обсъдил подробно показанията на тези свидетели, съзряните противоречията между тях, като е обърнал особено внимание на записките, с които са си служили при разпита им в съдебно заседание.

При разпита на посочените свидетели първоинстанционния съд е констатирал, че същите си служат със записки и с изричното им съгласие е приобщирил записките към доказателствения материал по делото. Не е спорно, че едно от основните права на свидетеля по чл. 122, ал.1 от НПК е да си служи с бележки за цифри, дати и други, които се намират у него и се отнасят до неговите показания. В процесния случай обаче, от съдържанието на записките на тези свидетели, подробно възпроизведени и в устните им показания пред съда, се установява, че те са структурирани тематично по един и същ начин, като са отбелязани въпросите, а след тях подробно са изложени и отговорите им. Подробностите и хронологията по часове и минути, с които свидетелите описват събитията, случили се преди повече от три години, с право са дали основание на първоинстанционния съд да заключи, че тези записки са създадени под диктовката на подсъдимия. Особено показателни в тази насока са записките на св. М.Д., майка на подсъдимия. Както правилно е отбелязал първоинстанционния съд, в тях въпросите са записани от името на подсъдимия – „какъв съм аз по характер и природа, имам ли прякор...“, „колко съм силен в ръцете и откога познавам К.“.

Не може да се отрече, че като близки роднини на подсъдимия, показанията на посочените свидетели следва да се преценяват с оглед безспорната им заинтересованост от изхода на делото и доколкото кореспондират с останалите доказателства по делото. В процесния случай показанията на тези свидетелите без съмнение са дадени целенасочено с подкрепа защитната версия на подсъдимия, явяват се изолирани от останалите доказателства по делото, поради което обосновано първия съд не ги е кредитирал.

На съдебното следствие пред въззивния съд по несъмнен начин се установи, че в района на с. Басарбово, където според версията на подсъдимия се е намирал през целия ден, мобилните оператори са имали покритие през 2017 г. Това се установява както от писмата на мобилните оператори, така и от изслушания запис на обаждането на подсъдимия към ЕЕН 112 от 19.05.2017 г., когато той подава сигнал за запален огън в същата местност. Възможността подсъдимия да използва мобилния си телефон в района на вилния си имот обаче не доказва тезата на подсъдимия, че в инкриминираната дата и час същият се е намирал именно там. В разговора до ЕЕН 112 в 10:29 часа на 13.06.2017 г., подсъдимия не споменава къде се намира по време на обаждането, а от писмото на „Регионален център 112 – Русе“ се установява, че поради технически проблем не е записана клетката, от която е осъществен разговора.

Настоящия съдебен състав счита за неотнормено към предмета на доказване по настоящото дело обстоятелството по кое време от деня на инкриминираната дата племенника на подсъдимия, св. Д.Т., се е контузил. От приложената от самия подсъдим медицинска документация е безспорно, че във връзка с контузията Трифонов е посетил лечебно заведение след 20:00 часа. Това време е отдалечено с повече от шест часа от момента на инцидента, поради което е ирелевантно дали подсъдимият го е придружавал в лечебното заведение.

Лишено от формална и житейска логика е и тезата на подсъдимия, прокарана и чрез

показанията на свидетелите негови роднини, че с голямата физическа сила, която притежава в ръцете, е невъзможно да не са останали следи по тялото на пострадалата, ако той я е докосвал. Както правилно е отбелязъл и първия съд, нито пострадалата свидетелка, нито нейните родители, някога са твърждали, че подсъдимият е употребил сила при извършване на инкриминираното деяние. Напротив, в хода на цялото наказателно производство последователно са свидетелствали, че подсъдимият не е употребявал физическа сила, позволил е на момичето безпрепятствено на слезе на десетия етаж и по тялото ѝ не е имало следи от фидическо насилие след инцидента с подсъдимия.

Не може да се приеме и възражението на подсъдимия, че заключението на изготвената му комплексна психиатрична и психологична експертиза, представените от него Препоръка от Община Русе и Писмо от Български лекарски съюз, както и липсата на оплаквания в периода, в който е практикувал лекарска професия, го характеризират като личност, която обективно е невъзможно да извърши деяние от рода на това по повдигнатото обвинение. Подсъдимият от повече от десет години не работи като лекар и издадените документи касаят период със същата давност, а заключението на КСППЕ, описваща го като личност с високо ниво на интелект и особености на висшата нервна дейност, характерни за хора със силен бързоподвижен, уравновесен тип, не изключва априори възможността подсъдимия да извърши престъпление.

В същото време, в показанията си всички разпитани свидетели, които не са близки родственици на подсъдимия, се съдържат свидетелства, че подсъдимият е личност, която системно подава сигнали до институциите за правонарушения и престъпления, предизвиква конфликти със съседите си по жилище в гр. Русе и вилния си имот в с. Басарбово, и влиза в словесни пререкания и със случайни минувачи. От предоставените от подсъдимия множество отговори на различни институции не се установява някой от подадените от подсъдимият сигнали да е бил основателен, а приложените постановления на прокуратурата са все за отказ от образуване на досъдебно производство. Затова и изразените съмнения на подсъдимия, че настоящото наказателно производство е образувано тенденциозно срещу него като „водител в борбата срещу наркобезбандеролния бизнес“ звучат несериозно и съдът ги приема като част от защитната му теза в аспекта на заключението на КСППЕ, характеризираща го като акцентуирана личност.

Възраженията на подсъдимия за допуснати на досъдебното производство съществени нарушения на процесуалните правила, ограничили правото му на защита също са неоснователни. При разпита си след привличането като обвиняем на досъдебното производство подсъдимият е представил заверено копие от месечна сметка от мобилния оператор „Виваком“ за мобилен номер 0878328111, водещ се на името на майка му М.В.Д., с приложена детайлизирана справка за периода 22.05.2017 г. – 21.06.2017 г. (л. 119 ДП, т. 1) Видно от същата на 13.06.2017 г. (датата на инкриминираното събитие) от посочения телефонен номер има проведени общо 5 телефонни разговора, като първите два са в 9:55 часа и 10:29 часа (на ЕЕН 112), а следващите са след 19:00 часа, като първия от тях е в 19:22 часа. Хронологически и двете групи разговори са отдалечени с повече от три часа от

момента на деянието, което според показанията на пострадалата и нейните родители е около 14:00 часа. Затова с постановление на наблюдаващия прокурор от 02.07.2018 г. (л. 130 т. 1 ДП) е отказано доказателственото искане на подсъдимия за трафични данни на посочения телефон, тъй като обажданията са извън инкриминирания интервал от време и обективно има възможност обажданият се да смени местоположението си. Отделно от това следва да се добави, че този телефонен номер се води на майката на подсъдимия и дори обажданията да са осъществени от клетки извън района на местопроизшествието, това не доказва по несъмнен начин, че разговорите са осъществени именно от подсъдимия. На съдебното следствие пред първоинстанционния съд вече е било обективно невъзможно да се изискат трафични данни за инкриминирания период, тъй като съгласно ЗЕС същите се пазят за период от шест месеца.

Веднага след образуване на досъдебното производство е бил направен опит да се установят камери за видеонаблюдение в района на блока, в който живеят пострадалата и подсъдимия, но такива не са открити. В съответствие с писмените обяснения на подсъдимия, снети седмица след инцидента, с постановление на наблюдаващия прокурор са изискани записи от камерите за видеонаблюдение от кметство с. Басарбово, но тъй като тези записи се съхранявали само осем дни, обективно не е могло да се събере информация в подкрепа на защитната версия на подсъдимия (справка л. 48, т. 1 от ДП). На съдебното следствие пред въззивния съд от писма на Община Русе и ОДМВР – Русе (л. 175 и л. 176 от делото) се установява, че видеонаблюдението около тенискортовете в „Парка на младежта“ в гр. Русе съществува от 2020 г., т. е. към инкриминирания период м. юни 2017 г. не е функционирало. С оглед всичко гореизложено следва да се заключи, че на досъдебното производство са положени усилия за проверка на защитната версия на подсъдимия, но по обективни причини годни доказателства в тази насока не са събрани.

По възражението за укрита на досъдебното производство доказателства – трафични данни: Внимателния прочит на писмените сведения, дадени по преписка № 725/2021 г. на Специализираната прокуратура от двамата наблюдаващи прокурори и разследващия полицай, не дават основание да се приеме тезата на подсъдимия, че на досъдебното производство са изискани трафични данни за телефонен номер 0878328111 на инкриминираната дата и впоследствие са укрита. В писменото си изложение разследващия полицай Анатоли Ангелов явно има предвид представената от подсъдимия разпечатка от телефонни разговори, която подсъдимият погрешно тълкува като трафични данни, изискани от мобилния оператор. Важно е да се отбележи, че на досъдебното производство такива данни се предоставят по реда на чл. 159а от НПК и това става винаги с разпореждане на съда. По досъдебното производство няма приложени искания от прокурор в тази насока, нито има разпореждане на съд, поради което обективно е невъзможно разследващия полицай сам да се снабди с такава информация, каквато двамата наблюдаващи прокурори не са изисквали и за която не знаят.

В заключение следва отново да се подчертае, че приетата за доказана от първоинстанционния съд фактическа обстановка, с която настоящия съд се солидаризира

напълно, е изградена на база показанията на пострадалата св. К. С.а и на нейните родители, св. Ю.В. и К.С., заключенията на комплексната съдебно психиатрична и психологична експертиза и допълнителна такава на пострадалата свидетелка. Сочената доказателствена съвкупност няма как да бъде игнорирана при липса на годни доказателства в обратната насока. Противното разбиране би довело до дефинитивно изключване на достоверността на свидетелските показания на пострадалото лице, като би довело до принципна недоказуемост на редица деяния, които обичайно не се извършват пред широк кръг от хора. Тъкмо такова деяние е описано и в обвинителния акт, с който подс. В.Г. е предаден на съд.

От правна страна:

При така установената фактическа обстановка първата инстанция правилно е приела, че подсъдимият В. Д. Г. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 149, ал. 1 от НК, като на 13.06.2017 г. в гр. Русе извършил действия с цел да възбуди полово желание без съвкупление по отношение на лице, ненавършило 14 годишна възраст – прегръщал и опипвал К.К.С. по гърдите, гърба и задните части.

Цялостната преценка на действията на подсъдимия Г. водят до извода, че става въпрос за действия, целящи възбуждане полово желание спрямо лице, ненавършило 14 години. Няма как по друг начин да бъдат квалифицирани действията, свързани с опипване на пострадалата по гърба, задните ѝ части и гърдите. Правилно първоинстанционния съд е отбелязъл, че за съставомерността на извършеното не е необходимо реалното постигане на полово удовлетворение от страна на дееца, като е достатъчно извършването на действия, които в принципен план водят към такова и са годни в тази насока. Престъплението е довършено с осъществяване на самото действие по възбуждане на полово желание без съвкупление, като не е необходимо целта да е постигната. Следователно, и настоящия съдебен състав приема, че поведението на подсъдимия Г. покрива признаците на престъпния състав по чл. 149 от НК, като ниската интензивност и времетраене на блудствените действия следва да се разглежда при индивидуализацията на наказанието, но не може да повлияе върху принципната съставомерност на извършеното.

Деянието безспорно е осъществено спрямо малолетно лице, доколкото от представените по делото доказателства е видно, че към датата на извършване на престъплението, пострадалата К. С.а е била навършила само десет години.

Правилно първостепенния съд е преценил, че от субективна страна подсъдимият Г. е действал с пряк умисъл, с пряко целени, съзнавани, допускани и настъпили общественоопасни последици. Същият е имал съзнанието, че извършва блудствени действия и то с дете което не е навършило 14 годишна възраст. С оглед заключението на КСППЕ е безспорно, че подсъдимият е съзнавал противоправния характер на извършеното, предвиждал е настъпването на общественоопасните му последици, като именно това е била пряката му цел. Неправилно обаче първоинстанционния съд е приел, че несъгласието на пострадалата има отношение към съставомерността на деянието, тъй като в случая става въпрос за извършване на блудствени действия с ненавършило 14 годишна възраст лице, които закона забранява безусловно.

Всичко изложеното дотук квалифицира искането на подсъдимия за отмяна на присъдата и постановяване на оправдателна такава като неоснователно, поради което и законно основание за ревизия на присъдата в тези ѝ части не се открива от въззивния съд.

По наказанието:

За извършеното от подсъдимия Г. престъпление по чл. 149, ал. 1 от НК е предвидено наказание "лишаване от свобода" от една до шест години.

При определяне на наказанието на жалбоподателя В.Г. настоящия състав на въззивния съд намира, че правилно и обосновано решаващия такъв е преценил, че същото следва да се определи при условията на чл. 54 от НК. Деянието за което жалбоподателя е признат за виновен е такова със значителна степен на обществена опасност и по делото не се констатира наличието на изключително или многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, от които да се направи извода и за несъразмерност на предвиденото в закона наказание, което да обоснове приложението на чл. 55 от НК.

Районният съд е индивидуализирал наказанието "лишаване от свобода" към средния размер от три години. При определяне на размера на наказанието решаващия съд е взел предвид като отегчаващи вината обстоятелства степента на обществена опасност на осъщественото, като се е позовал в най - голяма степен на възрастта на десетгодишната пострадала, упоритостта и дързостта на деянието, осъществено на публично място, както и лошите характеристични данни за подсъдимия, свързани най – вече с предишното му осъждане.

Настоящият съдебен състав прие, че неправилно основният съд е отдал по – голямо значение на отегчаващите обстоятелства, като не е съобразил това, че извършените от подсъдимия Г. блудствени действия спрямо ненавършилата четиринадесет години К. С.а, съобразно приетата за установена фактическа обстановка, са от такъв характер, че не биха могли да бъдат характеризирани със значителен интензитет и продължителност, нито с особена дързост или упоритост. Инкриминираните действия на подсъдимия не се отличават с особена бруталност, продължили са само минута – две, колкото е времето асансьора да се придвижи от първия до десетия етаж, при което подсъдимият не е направил опит да спре детето да го напусне. Според въззивния съд вида и интензитета на извършените блудствени действия спрямо пострадалата свидетелка и краткия период от време на осъществяването им в своята съвкупност характеризират обществената опасност на конкретното деяние като по - ниска в сравнение с обикновените случаи на престъпления от този вид. Не без значение е и обстоятелство, че последиците от деянието за пострадалата свидетелка са сравнително леки, видно от заключението на вещото лице по назначената на досъдебното производство комплексна съдебнопсихиатрична и психологическа експертиза на пострадалата.

С оглед изложеното въззивната инстанция намери, че така определеното на подсъдимия наказание е завишено и явно несправедливо, като не съответства на степента на обществената опасност на деянието и дееца. Действително посегателството срещу полова неприкосновеност на личността е с високата степен на обществена опасност. Същевременно настоящият състав на съда счита, че в конкретния случай смекчаващите вината

обстоятелства на подсъдимия Георгиев, а именно чистото съдебно минало, семейното и материално положение, относително ниския интензитет на инкриминираната проява и виктимното поведение обуславят налагането на наказанието лишаване от свобода за един по - кратък срок. Настоящата инстанция намира, че адекватно на степента на обществена опасност на деянието и личността на извършителя се явява наказание в размер на една година и шест месеца лишаване от свобода.

Въззивната инстанция обсъди внимателно оплакването на частните обвинители и техния повереник за отмяна приложението на чл. 66, ал. 1 от НК, като прие същото за неоснователно. Правилно решаващият съд е приел, че са налице законовите предпоставки за приложение разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от НК и отлагане изпълнението на наказанието с изпитателен срок, даващ възможност за коригиране на поведението на дееца в насока към спазване законите на страната, и в този смисъл жалбата на частните обвинители е неоснователна. Върховният съд в практиката си, както и законодателят, принципно са приели, че когато се преценява конкретния случай, на първо място се следи за абсолютните законови предпоставки – наложеното наказание да е лишаване от свобода до три години и подсъдимият да не е осъждан преди това на лишаване от свобода за престъпление от общ характер. След това се анализира дали се явява обществено оправдано и целесъобразно подсъдимият да търпи наложеното наказание ефективно. Вярно е, че престъплението, за което подсъдимият е признат за виновен, е със значителна тежест, с оглед обществените отношения, които се засягат, но за постигане целите на индивидуалната превенция, настоящият съдебен състав счита, че наказанието не следва да се изтърпява ефективно. Изпитателният срок, който се определя при условното осъждане, има отлагателно условие за изтърпяване на отложеното наказание. Това е срок, в който осъденото лице се изпитва дали действително трябва да търпи отложеното наказание, като следва да се въздържа и от извършване на друго престъпление от общ характер, за което е предвидено наказание лишаване от свобода или по - тежко наказание. Настоящата съдебна инстанция с оглед всички данни за личността на подсъдимия счита, че престъпна му деятелност, предмет на настоящото съдебно производство, е изолирана проява, независимо от осъждането му през 2008 г., което е за съвсем друго по вид престъпление и за което е реабилитиран.

По разноските

Районният съд правилно на основание чл. 189, ал. 3 е възложил извършените по делото разноси в тежест на подс. В.Г., поради което и в тази част присъдата на Районен съд - Разград следва да се потвърди.

При извършената на основание чл. 314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на други основания, които да налагат нейното изменяване или отмяна, поради което и предвид посочените съображения, постанови своето решение.

Ето защо и на основание чл. 334, т. 3 във вр. с чл. 337, ал. 1, т. 1 и чл. 334, т. 6, във вр. с чл. 338 от НПК Окръжен съд - Разград

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА Присъда № 16/19.03.2021 г., постановена по НОХД № 360/2020 г. по описа на Районен съд – Разград, като НАМАЛЯВА наложеното на подсъдимия В. Д. Г. наказание лишаване от свобода от три години на ЕДНА ГОДИНА И ШЕСТ МЕСЕЦА.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО е изключено от актовете, подлежащи на касационна проверка по чл. 346 от НПК и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____